

(המשך מעמודים 8-9)

פרטורה הנמוכה, חזר שוב בצורת יחס אדיב וחס של מנהלי הספורט הרוסיים.

איכסונם במלון המוסקבאי המפואר מטרור פול היה נושא לשבחים רבים מפי הישראלים שלא יכלו למצוא כל הבדל בינו לבין שאר מלונות-הפאר של אירופה לבד אולי ממנהג דמי הכיס למגישים וייצוץ המיטות המשונה שבעונות עמלו שעות לא מעטות.

פרשה מיוחדת היה הביקורים במסודות שונים: בתי ספר שם לומדים בנפרד בנים ובנות, בתי-הרוחות שמהלם מוריך באיכות את אורחיה, מסרב בעדינות לענות על שאריות הנוגעות למספרים, תיאטרונים שעבור כרטיס יש לדאוג שבועות למפריע.

גילוי נוסף היו המכוניות הפרטיות הקטות נות אותן יכול כל אורח סובייטי לרכוש ללא הגבלה תמורת 9000 רובל (פועל רוסי מרויח בממוצע 1200 רובל לחודש), גם להוסיף למשק ביתו מקלט טלפוני לא יקר.

תגובה לאירובוטית. הישראלים ש-

היו שבטיסיליים ומסיבות החליטו בכל זאת שצריך גם לערוך אמונים מספר לפני התחירות, השתוממו למראה המיתקנים הנחדרים, גילו כמו כן כי המנהל הכללי של איצ' טד דינמו הענק, המכיל בקרבו חוג מהמגרים שים הרבים גם אולמות ספורט סגורים, היא אשה, לא התפלאו אחר-כך כשחזו באמוני האתלטיה הרוסיות הגרמיות וקבעו: "הן ממש כמו גברים."

הקור ששרר לא מנע מאלפי אורחים ואנ' שא צבא סובייטיים למלא את יציעי האיצטה, לחיות בתהלוכת המשתתפים רבת-הרושם, לחלק תשואות רמות לארצות בעלות סיכוי מועט בלבד. גיטסה זו מצד קהל הנחשב ברחבי העולם המערבי לרובוט היה מפתיע. שריקות-בוז נשמעו כשהפולנים הביסו את ההודים החלשים, הכיזר למנצחים כי הנצחיות האדירות והמשחק התכסיסי טובים כנגד קבוצה שווה בכוחה, אינם הוגנים כלפי ששה שחקנים חסרי-יכולת כהודים.

דוגמה שנייה למושגים המוזרים אך המ עניינים של אהודי הספורט בארצו של סטלי היתה קבלת-הפנים הלא מעודדת שזכתה לה קבוצת ברית-המועצות (שניצחה אחר-כך באליפות) במשחק נגד הצ'כים החסונים: כשהאחרונים הובילו ביתרון נקודות ניכר בתחילת המשחק רעד האיצטר מקריאות מעיביות של קהל כלפי קבוצתם, גרם להפסקת המשחק על-ידי הרוסים שביקשו הפסקה חוקית, ערכו מחוש את שורותיהם, ניצחו לבסוף לקול תשואות.

מקום לפני האחרון. קבוצת הננס של ישראל זכתה באותו יום לחוויה מיוחדת: ביצע נפלא של התקווה לאחר נצחון קל על הלבנונים שסרבו לקבל את זר הפרחים מידי ראש הקבוצה הישראלית. נמצו בכך לטרור ניה כללית, אך שיפרו את מצבם של עצמם שזכו במשחק שני נגד ישראל.

ארץ אלפי האיים. פינגו, הצילה במידת מה את כבוד ישראל משנטלה היא את המ קום האחרון שעמד לפיול בחלק ישראל. דעת הצברים בדרתם מהמטוס שנחת בלוד היתה שיגרתית: "היה כדאי, הטילו היה אדיר, התקווה נוגנה פעמיים ומקומנו באל" פות היה טוב מזה שבאליפות הקודמת..."

כוכבים

איזן חפזון

את הידיעה על אפשרות ביטול אשרת הכניסה שלו לאמריקה שמע צ'ארלס ספנסר צ'אפלין (העולם הזה 777) בהיותו על סיפון המלכה אליזבת, בלב האוקיינוס. כאשר הגיע עה הספינה לצרפת, כבר ידע העולם כולו על השערוריה, ונודעו. המיונים צפו לשחר קן בנמל, הריעו לכבודו בהתלהבות. כעבור יום, בלונדון, כאשר ירד מן הרכי בת ערכו לו בני עיר מילדתו בקבל פנים לא פחות חמה. דמעות זלגו מעיני צ'אפלין כאשר פלס. בעזרת שוטרים, דרך בין ההמור גים הכואנים.

לאחר זמן, בבית המלון שלו אמר לעי תונאים: "בדעתי לשוב לאמריקה... אינני קומוניסט ומעולם לא הייתי קומוניסט."

אם התכוון צ'אפלין לומר כי מעולם לא היה חבר המפלגה, בודאי דיבר אמת. אף על-פי שהיו לה למפלגה, ביחוד בשנות ה' שלושים, חברים רבים בהוליווד, רובם כבר

סרטים

"דוד ובת-שבע"

הוליווד גילתה כי התנ"ך מכיל עלילות רבות מן המוכן, שאין עליהן כל זכות מחברים. בעוד היא משלמת סכומים עצומים עבור סיפורי אהבה ובגידה מותאמים לטעם ההמון היו מצויים כל הזמן בספר הספרים סיפורי אהבה ובגידה שיש בהם לא פחות סממנים חיפיים.

למשל, הסיפור אודית בת-שבוע, האשה ה נאה שזוד המלך ראה אותה רוחצת. חשק בה, סילק את בעלה ולקח אותה לעצמו. עצום! כביר! נפלא! מפוצץ! קראו אילו הוליווד בהתלהבות.

אבל, למרבה האסון מצוי הסיפור בספר קדוש, אי-אשר, על כן, לטפל בו כאילו היה רומאן מתוך שבועון ססגוני. יש לנהוג בו — הוחלט — בכסיות של משי.

כתוצאה מן ההתנגשות הזאת בין העלילה הסיוערת והגישה המחוסרת הסרת-הים יצא סרט ארוך מאד, משעמם, מגוחך במקומות

ציר' שראד במוסקבה, שמואד איושיב ורעייתו רחל. במפגש כדורעף אחר נצחון קל על הלבנונים, ביצוע נפלא של התקפה

רבים, המראה לרוב את שני הגיבורים, דוד (גריגורי פק) ובת-שבע (סוזאן היורד). מדברים בדחילו של הפילה, מכינים זה בזה. לא נעשה כל נסיון לתאר את רקע המאורעות, ותמונות כלליות ותמונות גוף חסי רות כמעט לחלוטין. אף-על-פי שהשיח אינו יורד לרמה שציגה את שמשון ודלילה, נר-אה שהמחברים לא הבינו או לא העזו להבין את המשמעות האמיתית של העלילה.

"מצוד דרמטי"

זהו סרטו הראשון של הבמאי האיטלקי ג'וזפה דה-סאנטיס (השני היה האורז המר) וכבר ניכרים בו אותות סגנונו הייחודי: שר מוש בכל סממני הקולנוע, טכניקה משובח ללת, להיטות להשתמש בכל התצלולים הי אפשריים. מצוד דרמטי הוא סרט אכזר, מילודרמה

(לא מרתקת ביותר) אודות גנגסטרים איטל' קים. אלימות, ארוטיקה משמשים כאן כברי-בוביה הרגילה בסרטים איטלקים, "ריאליס' טים". זהו שעטנו שיש בו נקודות מעניינות רבות: תמונות המון, גופים, משחק מצויין (של אנדראה קצ'י, ויווי ג'ואי). אם בסך הכל הריו זה בגלל הסיבה הפשוטה כי הוא חסר רגש אמיתי. המאורעות שבו הם כה מרור בים, כה בלתי מחקבלים על הדעת, כה עשור יים במיוחד כדי להדגים (בצורה זולה) עד כי הם מטשטשים לחלוטין כל עמקות שהת' כו לה, אפשר, הבמאי.

"חטע לקול תופים"

בכל הוליווד קשה למצוא רעיון מקורי באמת. על כן, כאשר עלה בידו מחברי חטע לקול תופים למצוא משהו שנראה להם כח חדש, עטה חברת ווארנר על השלל. המדובר הוא במלחמת סכינים המתחוללת מתחת לפני מימי של אגם. בין הגיבור, קופר, לבבל האינדיאני, קרב תת-מימי כזה היה חידוש אף לגבי שחקן ותיק (למעלה מעשרים שנה) כגרי קופר, אבל אינו מועיל: הסרט נכשל. הסיפור אודות סרן (קופר) המשמיד מבצר אינדיאני (התקופה פלורידה 1840), משזרר ממנו נערה (מרי אלדון), שם עליה יד, לאחר מכן גם שפתיים, מתמשך בעצלתיים. צילומי הנוף המרהיב, שנעשו בצבעים, אינם מועי' לים. מאורעות נשנים וחוזרים, הדמויות חס' רות עניין. אפילו גרי קופר נראה משועמם.

"בובתי יקרתי"

עלילה טפשית כזאת קשה למצוא אפילו בסרטים: פטסי דאגלס (בטסי דרייק) עובדת בסוכנות לפרסומת, היא נוכחת כי רק נשים שתינוקות בורעותיהן זוכות במקום ישיבה, בשעות הדחק, כרכבת התחתית. היא נוטלת בובה, נושאת אותה עמה, מגצלת אותה כדי לזכות במקומות ישיבה.

כיוון שהבובה נקראת על שמו של סירוס בקסטר (אדמונד גוון), מיליונר עשיר הסבור כי לפטסי באמת תינוק בשם הזה, הסבך מתעבה, העלילה נעשית סמיכה יותר ויותר עד הסוף הנשיקתי, הבמאי, ברטיין ווינדסט, הצליח, בדרך פלא (הודות לטכניקה בטוחה), להפיק מן העלילה והמצבים את מלוא מידת הצחוק האפשרי.

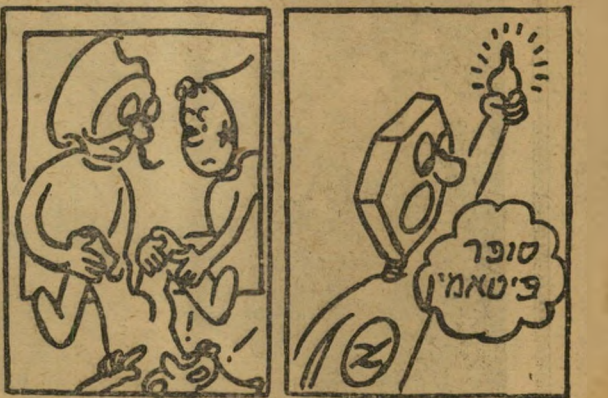
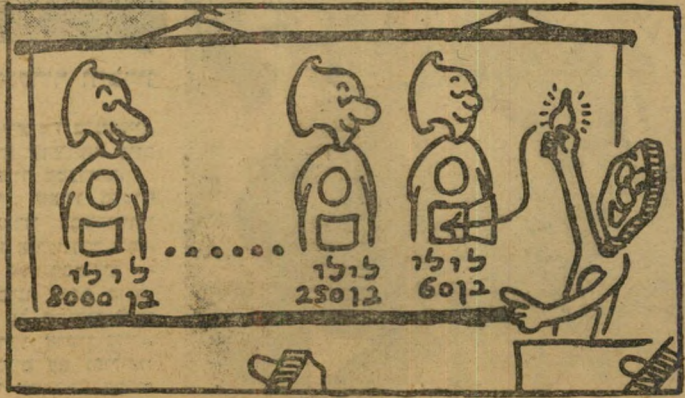
"אגרופי הזעם"

פאול קאלאן (טוני קרטיס) היא צעיר חרש-אילים ההופך מתאגרף מקצועי מצלית. הנשים בחייו הן שתיים: סונייה (ג'ואי סר' לינג), זמרת מועדון לילה הלוחשת עליה אל כספו, השנייה היא עתונאית צעירה, אן (מרי' נה פרימן) המבינה אותו והמעוניינת לעזור לה. לאחר שהוא עובר ניתוח, לומד לדבר ולשמוע, מאבד את כוח השמיעה בעת מלחמת זירה, נופל לתוך זרועותיה של אן ומתחיל קצת לפני המלה "סוף" לשמוע שוב. המעגל הזה של לא-שומע, כן-שומע, לא-שומע, כן-שומע, יכול לעורר אצל הצופה רק טעם רע למרות המשחק שהוא טוב למדי.

בקצרה

ה מצוד ה. סרט לא חדש (1936), אודות רופא צעיר, עלייתו (התמדת) וידידותו (המוסרית).

הרפתריה בעולמנו הוא

שוב לא נחיה עוד תלויים בחסיפת ילדים-פדי לקיימ את המפלגות ו' קרא, יחס הכותות הנכונות ב' אהמפלגתי' גות יהיה נצחי! שום מפלגה לא תגדל יצא תקטן, אנו נפסיק ליצר ילדים חדשים, ואת אלד אשר יכבר יצרנו, נחלס ו' מוסקה שמע דיר, הוא טיפס חזרה לחזר, טיפס לסיטונאי את אשד שמע, טוסד החוריר לסידי, טוסד החוריר לסידי...

את רותי לרגל כמיפקדת מפתגת אנו-אנו, שם התכננו ראשי כל המפלגות דועידה סו- דית ממרעית. מוסקה, שרותו וטוטו החזיקו ברגליו, שמע את דבר המזיקה אשר ראש מיפלגת אנו-אנו הודיע עליה לחבריו. חוקרי המפלגה המצאי חומר חדש, סופר-פיסאמן, ה' מאפשר להאריך את חיי הלוגואים עד אין סוף.

אחרי שהתפוצצה הגיעה רותי לכוכב מרובע, מאולסם גוע של אנשירומפלגה בעלי רמקולים במקום ראשים. שם נכלאה בכיית המשוגעים, מקום משכנם של הדולאים ש' נודדו כטעתי בעניי-ראשים. משוגעים אלה יצרו מחתרת בהנהגת טוטו מנהיגם ומוטי קה, אישיהפמ"ח. יחד עם שניים אלה יצי